

NATIONALE VEREENIGING VOOR DEN VOLKSZANG. (V.F.B.)

Door de „Nationale Vereeniging voor den Volkszang" is op 24 dezer in „Dilligentia" te 's-Hage een uitvoering gegeven, die zich in een bijzondere belangstelling mocht verheugen, hetgeen zeker een verblijdend verschijnsel is in verband met het actueele vraagstuk v. d. Volkszang.

Een uur ging voorbij, toen keek ze op, ontmoette de oogen van Aelfric haar broeder, en die oogen stonden ernstig.

„Als een man 't leven geeft — en meer — aan een vrouw en zij verraadt hem, wat zal er dan met haar gebeuren ?"

„Zij zal sterven !" zei Ethelberta.

„En als die man de vijand is van haar vader en haar broeder en haar volk ?"

„Ook dan zal zij sterven," zei Ethelberta weer.

Aelfric dreef de punt van zijn lange speer diep in den grond.

„Jij — mijn moeders dochter — hebt dit gedaan," barstte hij los.

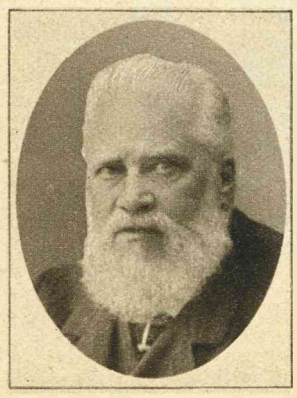
Zij sprong op.

„Ik ?" riep ze uit. „Ik ? — O, was ik een man en jij niet mijns moeders zoon."

Zijn oogen dwaalden van de glorie van haar gouden haar naar haar voeten roze en wit onder de zilveren sandaalriemen.

„Waar is de wolfstand, dien je droeg ?" vroeg hij.

DR. W. J. v. GORKOM. † M. C. E. STAKMAN. †

De bekende leider van de pestbestrijding in Ned.-Indië, de heer Dr. W. J. VAN GORKOM, die in 1911 naar Indië vertrok, is aldaar plotseling overleden. Als tuberculose-specialist had dr. v. Gorkom zich in Nederland een groote vermaardheid verworven. — Te Nijmegen is op 75-jarigen leeftijd overleden de heer M. C. E. STAKMAN, die vooral in de jaren 1892-'93 veel van zich deed spreken door zijn protesten tegen zijn ontslag als resident van Menado.

Ze bloosde.

„Als mijn vijand mij een vriend toont te zijn, kan ik hem dan nog haten ?" was haar wedervraag.

De blos was nu verdwenen en haar wangen waren bleek.

„Ik ben geen man van veel woorden", ging Aelfric voort, „waar is het halssieraad ?"

„Misschien — nam jij 't weg, nu Olaf niet hier is."

Hij richtte zich in zijn reusachtige lengte op en strekte de sterke armen uit.

„Vannacht", zei hij, „zal hij hier zijn !" Zij slaakte een kreet. „Omdat hij onze vijand is, zal ik hem verslaan ! Maar jij, die hij spaarde om hem te verraden ..."

„Verraden ? . . . . Ik ? . . . . Hem ?" hijgde ze.

Aelfric nam haar gelaat tusschen zijn groote handen en keek haar in de oogen. Toen hij weer sprak was zijn stem teeder.

„Kleine zuster," zei hij, „ik deed jou onrecht." Hij streek liefkoozend over haar fraai haar. „Hoe verloor je het halssieraad ?"

„Het was toen ik in de laan wandelde met Cerdic", antwoordde zij, „en ik hem vertelde, dat ik hem niet liefhad."

Aelfric knarste op de tanden.

„Hij stal het", riep hij uit. „De hond ! Hij heeft het aan Olaf gezonden om hem hierheen te lokken naar jou die aan hem je leven — en meer schuldig is ! . . . De stammen zijn vergaderd om hem te ontvangen !" — Zij vatte zijn hand.

„Hij mag niet komen ! Hij moet niet komen !" riep ze uit. „Jij zult hem waarschuwen."

Aelfric schudde het hoofd.

„Hij is onze vijand ! Het is ons recht hem te verstrikken. Maar Cerdic, die jouw naam stinkende maakt. . . ." hij greep fier zijn speer, „hem zal ik neerslaan."

Hij zwoer een duren eed, maar Ethelberta sloeg haar armen om zijn hals.

„Dood hem of spaar hem, 't is mij onverschillig, alleen red Olaf !" Hij schudde het hoofd. „Tweemaal heeft hij mij gespaard !"

„Hij is onze vijand", zei Aelfric weerspannig. „Zijn voorvaders waren de vijanden van onze vaders. Het is plicht dat ik hem dood !"

„Heeft ooit een vriend zooveel voor mij gedaan ?" pleitte zij. „Zijn mijn leven en eer dan niets voor jou ?" Hij wendde het hoofd af. „Aelfric ! Lieve broeder !"

III.

Het was twee nachten geleden sedert de kleine boot op „De Draak" kwam toezeilen en daar een in goud gevatten wolfstand kwam brengen aan Olaf den Noorman. Het schip had sindsdien stevig doorgezeild. Het was tegen den ochtend dat Olaf den helmstok van den stuurman overnam, toen zij de eilanden naderden. Op dat oogenblik riep de uitkijk dat een kleine boot in het gezicht was, komende van het Zuidwesten. Olaf stuurde „De Draak" dien kant uit en toen de kleine boot naderkwam, werd ze door Olaf met donderende stem aangeroepen.

Een reusachtige, blonde man verhief zich in de kleine boot en antwoordde met even zware stem :

„Ik ben Aelfric, Thaan van Minster ! Ethelberta, mijn zuster, wil Olaf den Noor spreken."

„Ik ben Olaf de Noor !" antwoordde deze, terwijl hij een doordringenden blik wierp op de ineengedoken figuur aan Aelfrics zijde.

Olaf beval den man aan het roer het schip in den wind te brengen, opdat broer en zuster gemakkelijker aan boord konden komen. Hij beval tevens een schemel op dek te brengen bedekt met kostbare huiden voor Ethelberta en boog zich voorover om een kus te drukken op haar vingeren.

„Ik ben op uw roep gekomen als de Noordenwind," zei hij, „en bid u, ontbloot uw aangezicht."

Zij sloeg haar sluier weg en zag hem aan met schitterende oogen.

Zelfs de ruwe Noormannen waren verbaasd en fluisterden tegen elkander, dat, waarlijk, de Saksische maagden schoon waren van aangezicht.

„Het past niet aan een maagd een man te roepen," zei ze, „vooral niet als die man de vijand is van haar volk. *Ik* heb u niet geroepen, Olaf !"

Olaf staarde haar met pijnlijk verbaasden blik aan.

„Het teeken ?" vroeg hij ruw.

Toen vertelde ze hem van het complot en van de meer dan duizend mannen die op hem wachtten in hinderlaag als hij zou landen. Hij boog dankend het hoofd, maar antwoordde niet.

„Wij hebben onze schuld betaald, Olaf ! Leven voor leven !" zei Aelfric. „Kom nu, als je wilt, als onze vijand !"

Olaf boog weer het hoofd, zeer ernstig en geleidde hem naar de verschansing. Had hij de maagd aangezien, dan zou hij een half vragenden, half teleurstellenden blik in haar oogen gevonden hebben, maar hij wendde het hoofd af, hoewel hij haar de hand gaf. Alleen Wulfram de Wijze staarde het meisje aldoor aan.

„Dacht je je zuster weer mee te nemen, Aelfric ?" vroeg Wulfram plotseling.

De trotsche Thaan keek hem verstoord aan.

„Ik vertrouw volkomen op Olaf !" was het kalme antwoord.

„Terecht !" hernam Wulfram. „Maar twijfel je niet aan je zuster ?"

Ethelberta slaakte een zwakken kreet; nu eerst keek Olaf haar aan en zag de vraag in haar oogen. Hij spreidde zijn krachtige armen uit en de maagd liep op hem toe en verborg haar hoofd aan zijn breeden borst.

MR. J. P. v. OUTEREN. † MR. A. POLAK.

Op 63-jarigen leeftijd overleed te Arnhem de heer Mr. J. P. VAN OUTEREN, Off. v. Just. aldaar. De overledene promoveerde in 1877 te Leiden in de rechten en vervulde sedert October 1909 zijn bovengenoemde functie te Arnhem. — Mr. A. POLAK, de overbekende Amsterdamsche advocaat, herdacht verleden week zijn 50-jarig jubileum als doctor in de rechtswetenschappen. De heer Polak is behalve als jurist ook als journalist een zeer bekende en geziene figuur.

JAARVERGADERING „PATRIMONIUM". (V.F.B.)

Op 22 en 23 dezer hield het Nederl. Werklieden-Verbond „Patrimonium" te Amsterdam zijn 34e algem. jaarvergadering onder voorzitterschap van den heer P. van Vliet. Tijdens de bijeenkomst, die druk bezocht was, werd een telegram van hulde aan H.M. de Koningin gezonden.